

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **JUDr. M. J.**
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Králíkem
sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. 38280/15/5100-31461-705264

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hustopečích (dále též „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový správce daně“), platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 15. 12. 2011, č. j. 102419/11/299960710755. Tímto platebním výměrem byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 43 587 Kč jako rozdíl mezi daní stanovenou platebním výměrem a daní tvrzenou v daňovém přiznání. Krajský soud v této části rozsudku konstatuje, že o odvolání již jednou rozhodnuto bylo, rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 7. 8. 2012, č. j. 10373/12-1400-705264, přičemž zdejší

soud rozhodnutí rozsudkem ze dne 12. 9. 2014, č. j. 30 Af 103/2012 - 72, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

2. Krajský soud shledává podstatným přiblížit základní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu. Sporná právní otázka se týká posouzení žalobcova vkladu do obchodní společnosti z pohledu daně z nemovitostí. Z prohlášení vkladatele a z rozhodnutí valné hromady vyplývá, že celkově byl do základního kapitálu společnosti Rodinné vinařství Jedlička a Novák, Bořetice a.s. vložen nepeněžitý vklad v hodnotě 63 300 000 Kč. Znalecký posudek (Doc. Ing. L. M., CSc., č. 257/07) však určil obvyklou cenu vkládaných nemovitostí do společnosti ve výši 65 018 000 Kč, tj. do základního kapitálu společnosti nebylo vloženo 2,64 % vkládané hodnoty a tato část tak nebyla osvobozena od daně z převodu nemovitostí. Při porovnání hodnot zjištěných znaleckým posudkem s hodnotou vloženou do základního kapitálu vyplývá, že do společnosti je podle znaleckého posudku vložena v případě žalobce hodnota 54 973 000 Kč, přičemž z celkové vložené hodnoty 63 300 000 Kč připadá na vklad žalobce hodnota 53 520 150 Kč. V případě žalobce činí rozdíl ke zdanění mezi vloženou a nevloženou hodnotou majetku do základního kapitálu 1 452 850 Kč, z tohoto základu vyměřená daň z převodu nemovitostí činí 43 587 Kč. Ze znaleckého posudku č. 257/07 znalce Doc. Ing. L. M., CSc. vyplynulo, že technologické zařízení je součástí stavby, je s ní pevně spojeno a nemůže být odděleno, aniž by došlo k jejímu znehodnocení, přičemž toto spojení spočívá ve funkční – hospodářské vazbě se stavbou, a proto jej zahrnul do ocenění nemovitostí.
3. Krajský soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2014, č. j. 30 Af 103/2012 – 72, (původní) rozhodnutí o odvolání zrušil, neboť zejména nebylo zcela jednoznačně zjištěno, z čeho všeho se přesně předmětná technologie skládá tak, aby příp. mohlo být rozlišeno, zda se jedná o součást nemovitosti či zda v ní nejsou zahrnuty i samostatné movité věci apod. Žalovaným původně vyslovený závěr o tom, že technologie je součástí věci, proto nebyl dostatečně odůvodněn a o jejím charakteru nelze učinit závěr ze samotného obsahu předložených správních spisů a z provedeného dokazování před soudem.
4. Meritem sporu je v dané věci posouzení, zda technologické zařízení bylo možno posuzovat jako součást vkládané nemovitosti a zda byl zjištěn skutkový stav pro dané závěry dostatečně zjištěn.

II. Obsah žaloby

5. Podle žalobce měla být daň z převodu nemovitostí vyměřena z nepeněžitého vkladu do akciové společnosti tvořené technologií, která není nemovitostí ve smyslu ust. § 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „občanský zákoník“) ve spojení s ust. § 120 odst. 1 tohoto zákona. Ze znaleckého posudku je zřejmé, že technologie se sestává ze strojů a zařízení, které bylo v rozhodné době umístěno v oceňované nemovitosti a tvořilo soubor strojů a zařízení pro výrobu vína v průmyslové hale. Pokud znalec ocenil technologii jako „součást stavby“, pak to bylo proto, že v té době se tato technologie skutečně nacházela ve stavbě, nemohla však z právního hlediska být součástí stavby ve smyslu ust. § 120 odst. 1 občanského zákoníku. Rovněž nemohla být považována za nemovitost podle ust. § 119 odst. 2 tohoto zákona, neboť se nejednalo v žádném případě o stavbu spojenou se zemí pevným základem. Jak vyplývá ze znaleckého popisu, nemůže být technologie součástí věci, neboť může být kdykoliv přemístěna (jedná se o vinifikátory, nádrže, chladičové zařízení, které mohou být a částečně i jsou kdykoliv přemísťovatelné do jiných výrobních prostor podle technologické potřeby výroby) a přitom není žádným způsobem znehodnocena věc hlavní, tj. stavba výrobní haly jakožto nemovitost.
6. Žalobce také rozporuje odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. ÚS 644/02. Tento nález není v dané věci příslušný, neboť řeší posuzování vkladu nemovitostí do obchodní

společnosti a nikoliv vklad věcí movitých. Za nepřítomný považuje žalobce také odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, sp. zn. 8 Afs 19/2008 – 64 (týkající se technologie čerpací stanice) a rozsudek ze dne 17. 9. 2010, sp. zn. 5 Afs 3/2010 – 144 (týkající se technologie filtračních zařízení a klimatizace ve výrobních prostorách). V žalobcově případě by totiž přemístění, neexistence nebo nepoužívání předmětných strojů nevedlo ke znehodnocení výrobní haly.

7. Další žalobní námitka rozporuje závěry provedeného místního šetření. Žalovaný opomenul, že výroba probíhá ve dvou objektech, přičemž stroje jsou přemísťovány dle jejich potřeby. Není tedy pravdou, že by byly stroje spojeny se zemí, přičemž k tomu navrhuje vyslechnout Ing. J. K. coby úřední osobu žalovaného při místním šetření. Nadto žalovaný neprojevil elementární znalost problematiky vinařství, neboť teprve spojením všech vkládaných movitých věcí spolu s dalším učiněným nákupem strojů a zařízení by mohla být připuštěna úvaha o možném znehodnocení či zmaření účelu staveb. Vinařství také zajišťuje i jiné činnosti, než pouze výrobu vína – např. skládaje víno, které se dále prodává, bez nutnosti zapojení předmětných strojů.
8. Dle žalobce nemá být podstatné, jak je převáděný majetek označen, ale jeho skutečný charakter. Na podporu svých tvrzení k žalobě doložil odborné vyjádření Doc. Ing. L. M., CSc. Dále na podporu svých tvrzení odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu týkající se předmětu daně z převodu nemovitostí a výkladu pojmu součást věci. Součástí věci je vše, co k ní podle povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Právní institut součástí věci je pouze zákonným vyjádřením skutečnosti, že existují věci, které lze charakterizovat jako věci složené, tedy věci, které jsou vnitřně strukturovány a tvořeny samostatnými věcmi, které jsou více méně vzájemně spojené, existuje mezi nimi nějaká provázanost apod. Občanský zákoník staví samostatnost věci ve vztahu k věci jiné na dvou kritériích, a to na vzájemné sounáležitosti věci a na míře jejich oddělitelnosti. První kritérium přitom představuje spíše subjektivní rovinu, míra sounáležitosti se posuzuje prostřednictvím povahy té věci, která je považována za věc podstatnější, určující a tedy ve vztahu více věcí za věc tzv. hlavní. Zákon dává prostor k individuálnímu posouzení, jaké vlastnosti věc hlavně vykazuje, aby bylo možno učinit závěr, zda jiná relativně samostatná věc k ní „patří“ natolik neodmyslitelně, že nemůže již být považována za věc odlišnou. V dané věci však stroje a zařízení popsané ve znaleckém posudku žádný takovýto závěr neumožňují, zvláště když sám znalec v posudku hovoří o „reprodukční ceně technologického zařízení“. Je nepochybné, že předmětné věci – vinifikátory, nádrže, chladicí zařízení, nemohou být „neodmyslitelné“ od výrobní průmyslové haly, která jak již uvedeno, může sloužit svému účelu bez veškerých těchto věcí. Druhé kritérium sleduje spojení věcí především ve smyslu fyzickém, nevylučuje se možnost faktické separace věci, naopak v důsledcích jejich oddělení spatřuje se měřítko samostatnosti věci. V daném případě by stavba haly mohla sloužit např. pro jiné technologické fáze výroby vína, na skladování atd., nehledě na prakticky neomezené univerzální použití jiné. Stavba haly jako nemovitosti není propojena s uváděnou technologií tak, že by neexistence některé z nich zcela nebo jen zčásti vyřadila jiné z provozu. Příslušnou technologii jakožto věc movitou, byť umístěnou ve stavbě haly (věc hlavní) nelze označit za příslušenství věci ve smyslu ust. § 121 občanského zákoníku, pokud tu není dán vztah nezbytnosti pro využití věci hlavní. V daném případě takovýto vztah není u technologického zařízení (obecně nerezové nádrže i chladicí zařízení), které je případně využitelné i pro jinou výrobu, a to v jakémkoliv jiné odpovídající výrobní hale.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou. Uvedl, že v daném případě považuje věci movité a nemovité za jeden funkční celek.

10. Žalovaný nikdy netvrdil, že jsou předmětné stroje spojeny se zemí, nýbrž že se jedná o spojení funkční a hospodářské.
11. Také argumentace ohledně další činnosti vinařství je dle žalovaného nepřipadná, neboť není rozhodné, zda předmětná technologie je využívána pro každou jednotlivou činnost obchodní společnosti.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

12. V rámci jednání před soudem účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Soud provedl k důkazu žalobcem označené důkazy, vyjma těch, které jsou obsahem připojených správních spisů a na kterých zástupce žalobce netrval. K důkazu byly provedeny následující listiny: pokyn GŘ č. D-6, č. j. 32320/11-31, k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, výpis z katastru nemovitostí prokazující stav ke dni 6. 1. 2016, týkající se mj. budov bez č.p./č.e., „jiná stavba“ a „výroba“ na pozemku p. č. St. 275 a St. 496 v k. ú. Němčičky u Hustopečí, Informace k citovaným pozemkům a stavbám z aplikace www.nahlizenidokn.cuzk.cz ke dni 15. 1. 2016, výpis z obchodního rejstříku akciové společnosti Rodinné vinařství Jedlička, Bořetice, 14 daňových dokladů vystavených citovanou společností odběrateli České vinařské závody, a.s. za dodávku hroznů v období od 25. 9. 2012 do 7. 10. 2014, žádost žalobce ze dne 17. 9. 2012 znalci Doc. Ing. L. M., CSc. o odborné vyjádření ke znaleckému posudku č. 257/07 a odpověď (odborné vyjádření) citovaného znalce ze dne 4. 10. 2012. Soud dále pro doplnění vyhotovil tiskové výstupy z internetových stránek ww.kralvin.cz a www.vinoboretice.cz, týkající se prezentace shora citované společnosti, ze dne 19. 2. 2018 (č. l. 65 - 74 soudního spisu) a tyto provedl k důkazu.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Jak již bylo uvedeno, krajský soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2014, č. j. 30 Af 103/2012 – 72, zrušil původní rozhodnutí žalovaného, neboť nebylo dostatečně zjištěno, z čeho se předmětná technologie skládá. Z tohoto důvodu žalovaný provedl místní šetření dne 12. 3. 2015, viz protokol o místním šetření č. j. 7803/15/5100-31461-705264. Z něj vyplývá, že se předmětná technologie skládá z následujícího: „(z)ařízení na odstopkování umístěn pod násypným otvorem v obvodové konstrukci stavby. Dále navazuje zařízení lisu, obě zařízení jsou mobilní a na kolečkách. Propojení mezi těmito zařízeními je zprostředkováno hadicemi a přenosnými čerpadly. Stejným způsobem se napojují i výrobní nerezové tanky. Tanky jsou napojeny na chladicí zařízení používané dle potřeby. V navazující místnosti je umístěna plnicí a etiketovací linka. Propojení linky s tanky je provedeno opět přes hadice a mobilní čerpadla. Linka není ukotvena do podlahy a je napojena na vlastní rozvaděč el. en. Tanky jsou v rámci provozu přemísťovány podle potřeby provozu za použití vysoko zdvižného vozíku. V hale se nachází i mobilní zařízení pro filtrování vína.“ Krajský soud tak uzavírá, že spolu s obecným popsáním technologie v rámci znaleckého posudku č. 257/07 lze dospět k jasné představě o fungování daných zařízení coby technologie sloužící k výrobě a lahvování (příp. etiketování) vína. Tyto závěry pak jasně korespondují se závěry žalovaného, tj. o funkčním propojení těchto strojů k výrobě vína s halou, která byla vložena do obchodní společnosti zabývající se vinařstvím, a bylo tak žalovaným dostáno požadavku na konkrétnější objasnění předmětné technologie, aby mohlo následně dojít k jejímu právnímu

hodnocení v rámci následné daňové povinnosti. Nadto lze uvést, že žalobce popis technologie a její účel nikterak nenapadá.

16. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda správní orgány vyměřily v souladu se zákonem daň z převodu nemovitostí z nepeněžitého vkladu žalobce do akciové společnosti Rodinné vinařství Jedlička a Novák, a.s., a to v části týkající se nepeněžitého vkladu žalobce ve formě „technologie“ uvedené v části „a 1.3 technologie“ ve shora citovaném znaleckém posudku č. 257/07. Správní orgány označily technologie za součást stavby, přičemž se podle názoru správních orgánů má jednat o technologické zařízení, které je se stavbou spojeno a nemůže být odděleno, aniž by došlo k jejímu znehodnocení, přičemž toto spojení spočívá ve funkční – hospodářské vazbě se stavbou; znehodnocení stavby, ke kterému by po oddělení technologie došlo, má charakter funkčního znehodnocení a lze jej cenově vyjádřit. S uvedeným názorem žalobce nesouhlasí, sporné technologie nepovažuje ani za součást, ani za příslušenství věci; jelikož dani z převodu nemovitostí může být podroben pouze převod nebo přechod nemovitostí, nikoliv převod či přechod věcí movitých, považuje postup zvolený správními orgány za nezákonný.
17. Skutečnost, že dani z převodu nemovitostí je podroben pouze převod nebo přechod nemovitostí, nikoliv převod nebo přechod věcí movitých, vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. též z rozsudků, na které poukazovali oba účastníci řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 42/2007 – 39 ze dne 13. 9. 2007). Z judikatury rovněž vyplývá, že zákon č. 357/1992, o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o trojdani“) blíže nevymezuje, co je třeba nemovitostí rozumět. Občanský zákoník nemovitostí rozumí pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem (§ 119 odst. 2) a také upravuje, co je třeba rozumět součástí věci (§ 120) a co je jejím příslušenstvím (§ 121). Z toho lze dovodit, že předmětem daně z převodu nemovitostí je převod nemovitosti včetně jejích součástí a příslušenství; tak je také obvykle nemovitost ve smlouvách vymezována a tak je také obvykle oceňována.
18. Podle ust. § 10 odst. 1 písm. i) zákona o trojdani platí, že základem daně z převodu nemovitostí je v případě vkladu nemovitosti do společnosti s ručením omezeným nebo do akciové společnosti, hodnota určená posudkem znalce podle obchodního zákoníku. Ve smyslu ust. § 9 odst. 1 písm. a) věta první tohoto zákona platí, že předmětem daně z převodu nemovitostí je úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem. Jak bylo shora vysloveno, judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dovodila, že je dani z převodu nemovitostí podroben převod nebo přechod nemovitostí, nikoliv věcí movitých. Pokud pak jde o definice věcí movitých i nemovitých, součástí a příslušenství, jsou tato obsažena v občanském zákoníku v následujících ustanoveních.
19. Podle ust. § 119 občanského zákoníku platí, že věci jsou movité nebo nemovité, přičemž nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Podle ust. § 120 občanského zákoníku platí, že součástí věci je vše, co k ní podle povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila; stavba není součástí pozemku. Podle ust. § 121 občanského zákoníku platí, že příslušenstvím věci jsou věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly hlavní věcí trvale užívány; příslušenstvím bytu jsou vedlejší místnosti a prostory určené k tomu, aby byly s bytem užívány; příslušenstvím pohledávky jsou úroky, úroky z prodlení, poplatek z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.
20. Pokud jde o posouzení technologického zařízení (ve smyslu, zda může být součástí nebo příslušenstvím nemovitosti), judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že předmětem daně z převodu nemovitostí je převod nemovitosti, vč. jejích součástí a příslušenství (k tomu srovnej

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2004 – 39 nebo rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 Afs 33/2011 – 99). V rozsudku ze dne 13. 12. 2004, č. j. 5 Afs 130/2004 – 62 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě technologického zařízení je nezbytné zabývat se posouzením charakteru takového zařízení, zda se jedná o věc movitou, nemovitou, věc hlavní, součást věci nebo jejího příslušenství, což musí být posuzováno podle příslušných ustanovení občanského zákoníku. Správní orgány v projednávané věci dovodily, že předmětné technologické zařízení je součástí stavby, je s ní spojeno a nemůže být odděleno, aniž by došlo k jejímu znehodnocení, přičemž toto spojení spočívá ve funkční – hospodářské vazbě se stavbou; znehodnocení stavby, ke kterému by po oddělení technologie došlo, má charakter funkčního znehodnocení a lze jej cenově vyjádřit; tím měly být naplněny podmínky ust. § 120 občanského zákoníku. (K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 19/2008 – 61).

21. Konkrétně je podle názoru zdejšího soudu v dané věci rozhodující, zda zařízení sloužící (stručně řečeno) k výrobě vína, bylo možno považovat za součást (případně příslušenství) převáděné nemovitosti, anebo zda se jednalo o zcela samostatné věci. Z hlediska fungování a provozování výrobní haly na víno movité věci sloužící k jeho faktické výrobě (od odstopkování, přes lisování, chlazení, filtrování až po plnění lahví) nemohou být osamostatněny, nemá-li dojít ke zmaření účelu, k jakému byl předmětný objekt užíván a zejména vložen do akciové společnosti Rodinné vinařství Jedlička a Novák, a.s. Nemůže být pochyb o tom, že tímto účelem byla a je výroba vína, která by bez technologií, o které se v daném případě jedná, nebyla možná. V internetové prezentaci a.s. Rodinné vinařství Jedlička, Bořetice, www.vinoboretice.cz, je v sekci „Vinařství“ mj. uvedeno, že sídlem vinařství v Bořeticích je historický areál prvorepublikového vinařského družstva VINOPA, který byl v roce 2005 kompletně zrekonstruován při zachování původní hlavní budovy; uzavřený soubor výrobních, skladovacích a prezentačních prostor patří k nejmodernějším v České republice. Předmětem převodu byl zejména soubor movitého a nemovitého majetku sloužící právě k výrobě vína do akciové společnosti Rodinné vinařství Jedlička a Novák, a.s.
22. V dané věci nebylo sporné, k čemu předmětné věci slouží, žalobce se pouze snažil navodit dojem, že např. výrobní hala slouží i k jiným účelům (např. skladování vína, viz příložené faktury) a stejně tak jednotlivé movité věci mohou být přemístěny a sloužit ke svému účelu jinde (v další hale, což mělo být zřejmé z místního šetření) a tím pádem prokázat, že sporná technologie nemůže být součástí stavby. Krajský soud však nepochybuje o tom, že dané movité věci bylo možné z nemovitosti, v níž bylo instalováno, odstranit (a např. umístit do další nemovitosti), a třeba i samostatně (určitou část výroby) provozovat, stejně tak uskladnit v hale další víno či hrozny (což vyplývá z charakteru haly jako nemovitosti, která danou technologií zcela logicky není naplněná od podlah až po strop a dává prostor provozovatelům se zbylým prostorem naložit dle jejich úmyslu, to však lze bez větší vypovídající váhy říci o většině nemovitosti), což fakticky nerozporoval ani žalovaný (byť dle žalobce bez znalostí postupů ve vinařství). To by ale současně znamenalo, že by převáděná výrobní hala přestala být plně funkční vzhledem ke svému jednoznačnému a zjevnému účelu, tj. k výrobě vína, k jehož účelu zcela zjevně sloužila i v době převodu majetku (což není žalobcem zpochybňováno). Technologické zařízení k výrobě vína tak lze za určitých předpokladů užívat samostatně, ovšem z hlediska fungování a provozování souboru majetku k účelu spočívajícím ve výrobě vína osamostatněn být nemůže, neboť by účel jeho užívání byl fakticky jako celek zmařen. Krajský soud posoudil předmětnou technologii jako součást nemovitosti (výrobní haly) s tím, že ji nelze považovat za samostatnou věc. Jak již bylo řečeno, součást věci může být samostatnou věcí v právním smyslu, ale jen po jejím trvalém oddělení, což se v posuzované věci nestalo a vzhledem k účelu daných věcí by to nebylo ani možné, resp. z pohledu funkční propojenosti žádané a účelné. Zdejší soud tak v této části rozsudku uzavírá, že se neztotožňuje s argumentací vystavěnou žalobcem a naopak dává

za pravdu žalovanému, který dani z převodu nemovitých věcí podrobil také movité věci představující spornou technologii. Stejně tak lze přisvědčit žalovanému, že judikatura, z níž vycházel, se jeví nanejvýš přiléhavá dané věci, neboť řešila taktéž technologii coby funkční propojení s nemovitostí, stejně tak uvedenému závěru přispívají rozsudky uvedené žalobcem. K nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 644/02, krajský soud uvádí, že se týkal vkladu nemovitosti do obchodní společnosti, ovšem i v řešené věci bylo nutné dospět k závěru, že se jednalo o vklad nemovitosti, viz výše uvedené, a proto nelze žalovanému vytýkat, že v obecné rovině podpořil své závěry (dílčí) i tímto nálezem (navíc nespornou část, že se osvobození od daně týká pouze převodu vlastnického práva k nemovitosti vkládané do základního kapitálu obchodní společnosti).

23. Žalobce navrhl vyslechnout Ing. J. K. coby úřední osobu, která byla účastna při místním šetření. Z žaloby vyplývá, že by Ing. K. mohl potvrdit, že stroje nejsou pevně spojeny se zemí. K tomuto důkaznímu návrhu krajský soud nepřistoupil, a to hned z několika důvodů. Předně je třeba zdůraznit, že ani skutečnost, že stroje nejsou pevně spojeny s nemovitostí (či naopak) v dané věci nehraje významnější roli (k tomu blíže předchozí odstavce rozsudku) a není tak třeba skutečnost, že stroje nejsou připevněny, rozporovat. S tímto závěrem korespondují také žalobcem předložené fotografie a fotografie předložené žalovaným z místního šetření v předmětných prostorách. Dále lze uvést, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl po provedeném místním šetření k následujícímu závěru: „*Po provedeném místním šetření a opětovném posouzení spisu dospěl odvolací orgán k závěru, že v souladu s § 120 odst. 1 občanského zákoníku, který stanoví, že „Součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila“ je v daném případě technologické zařízení součástí stavby (nemovitosti), je s ní pevně spojeno a nemůže být odděleno, aniž by došlo k jejímu znehodnocení, přičemž toto spojení spočívá ve funkčním a hospodářské vazbě se stavbou. Odstraněním technologie by tak došlo k znehodnocení věci, funkčně technologického celku, který slouží k výrobě, resp. balení vína“*, (podtržení provedl krajský soud). Z citovaného lze dovodit, že pevné spojení nadále žalovaný chápal v rovině technologické a hospodářské a své závěry nezakládal na jednotlivém závěru o faktickém spojení technologie s nemovitostí ve smyslu zabudování apod. Zástupce žalobce v rámci nařízeného jednání na provedení tohoto důvodu netrval. Žalobcem k důkazu předložený Pokyn GFR č. D-6, č. j. 32320/11-31, k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, slouží ke sjednocení správní praxe při aplikaci ust. § 26 posledně citovaného zákona a je v něm výslovně uvedeno, že tento pokyn lze poprvé použít za zdaňovací období, které započalo v roce 2011. Z uvedených důvodů nemůže mít tento pokyn vliv na správní praxi v nyní projednávané věci.

24. Na podporu svých tvrzení k žalobě doložil žalobce odborné vyjádření Doc. Ing. L. M., CSc. V něm se uvádí: „*V době provádění oceňování nepeněžitého vkladu do akciové společnosti se technologie popsané na straně 25 mého znaleckého posudku č. 257/07 nacházely v průmyslové hale stojící na pozemku parcelní číslo 275, v katastrálním území Bořetice, vyjma tzv. chladicího zařízení, které bylo umístěno vně haly v přístřešku u vstupu haly. Jednotlivé vinifikátory nebyly pevně spojené s podlahou, rovněž tak nádrže a ostatní věci. Spolu s halou a dalšími nutnými stroji a zařízeními tvořily soubor věcí pro výrobu ve vinařství. Proto i tak byly oceňovány. Pokud by technologie popsaná ve znaleckém posudku byla přemístěna mimo halu, vlastní hala by se tím nijak neznehodnotila, rovněž tak technologie by mohla být dále funkční. Vlastní stavba může i poté dále sloužit svému účelu, případně i jinému účelu, neboť jde o stavbu svým stavebním charakterem neutrální.*“ Dle názoru krajského soudu výše citované není v rozporu se závěry, ke kterým dospěl žalovaný, a se kterými se ztotožnil také zdejší soud. Doc. Ing. L. M., CSc. v tomto vyjádření uvedl, že stroje nebyly připevněny k zemi (což není v dané věci určující), že se většinou nacházely v hale (případně vně haly u chladicího zařízení), že soubor strojů sloužil k výrobě vína (s čímž celou dobu pracoval také žalovaný) a že by bylo možné stroje přemístit, případně provozovat jinde, a hala by mohla sloužit k jinému účelu než výrobě vína (což rozporováno taktéž nebylo, závěr byl takový, že by účel, tj. výroba vína, byla v dané hale znemožněna či narušena). K tomu nutno uvést, že tentýž

znalec předmětnou technologii označil za součást nemovitosti ve svém znaleckém posudku č. 257/07, zejména na straně 25, a proto ji oceňoval společně s nemovitostí. Dle názoru krajského soudu tak nebylo třeba znalce vyslýchat, neboť ten jasně uvedl a následně objasnil svá zjištění a názory, přičemž tyto si vzájemně nikterak nekonkurují a nevytváří nejistotu o zjištěném skutkovém stavu.

VI. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené hodnocení uplatněných žalobních bodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 22. 2. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu